

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ,, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

ΑΘΕ φορά πω̄ ό Στάν. Σμιθ γνώριζε μιά γυναίκα, την άγνωστην παραδόσα. Αρχούσε μιά άπλη σύστασι, μιά τυχαία γνωριμία με μιά γυναίκα, γιά νά την έροιτενή καὶ νά γίνη διστυλισμένος. Σ' αυτή την ψηφική κατάστασι ήμενε μιά, ώστε τρίς μερes, μέχρις ότου ξεναντυντούσαν κανένα. Άλλο ώμορφο κορίτσι Κι' αυτή ή Ιστορία κρατούσε τώρα μήνες και μήνες, πρός μεγάλη διασκέδαση των φίλων του.

—Στάν, τού έλεγε ό ίνας, νά σος συντήσου τό κορίτσι μου. Πρόσεξε μόνο μήπως τό έροιτενής. Είνε πολύ ιδιότερα...

—Σμιθ, τού φονάρες ό άλλος. Πάλε νά κιντάς σαν άνθιστοράγος αυτή τη γυναίκα που κάθεται άπενταν σου. Είνε ή ξενάρηψη μου Μάριον ...

Μή φαντασθήτε διως ότι ό Στάν. Σμιθ ήταν κανένας διάσημος γογς. "Ογι, τό μόνο έλαπτομα που ήταν ότι τού θέρες νά είναι τρυφερός με τίς γυναίκες.

—Η γυναίκα, ή διωροφη γυναίκα ! Έλεγε σιγά σητή συνεργευτούσας την ουρανοφανή κέντρου, άσωμη καὶ τού δημοσίου θέματος. Φαντασθήτε, παραδείγματος ζάρι, μιά συγκεντρωτική χωρίς γυναίκα. Σας βεβαίως ότι θα είνε τό ποδόνησμο καὶ τού ποδόνησμο...

—Σιωτάν, πολύ ουστά, έπειθενόμενος, κοινώνιας μελιαγχολική τό κεφάλι του ήνας άπο τήν παρέα. Είνε στιγμές πω̄ καὶ αυτή άσωμή ή γυναίκα που μου φάνταστα αξιούμενην...

—Πότε ; φαντάστε πιελάσοντάς τουν, ήνας άλλος. Μήπως ήταν γυνίς άπο κανένα γλέντε πατές;

—Μή μαδί θυμήσεις αυτή την τραγική δρά ! δεμαρτύρετο ό σύζυγος. "Η γυναίκα που ήταν μπορούσε νά σκοτώση τό πατέρο με τή γροθιά της.

—Και ήδη άσωμο ;

—Ναι, μέν δινο φορές μ' έχοντας πάτε στό νοσοκομείο !...
Ό μάστερ Σμιθ νομίζει, θύμωνα, και τέλος ξεστόδος :

—Όχι, κάθοι πουν, έχετε μεγάλο λέθος ! Ή γυναίκα...

—....ινε τό σπλαντικα τού σάλονιο, της συγκεντρωτικως, ταύ χρενικούσκε πεντρού, τού απαντούσαν ήδη μαζί, έστοπνης σ' αρχάπητη γέλια.

Και ό Στάν, άναγκασταν νά κλείστε τό στάμα του, ν' αγήση της διαμαρτυρίες και νά διχθη θηγογύνηστος τίς ελαυνετες τών φίλων τουν. Ετοι αβέτος ή αντίος άνθρωπος κατάντησε νά μην βλέπει ούτε μιά ώρα ήσυχης. "Οταν ήταν μάνος του σκεφτόταν ήνων κανούργο ήσυχος του καὶ διτάν βρισκόταν στήν παρέα μαρτυρούσε αδέλ τά πελάγματά τους. Φαντασθήτε όμως τό πανηγύρι που ήτην, διτάν ό Στάν. διήλωσε έπισήμως στούς φίλους τουν θτε βρήκε τό βοτάν της άγνωστης.

—Γιά νά μήν υποφέρων κανεις άπο τόν έρωτα, είτε σοδαρα, στούς φίλους του, πρέπει ν' αγαπάν συγχρόνως δινο γυναίκες. Ετοι ή σκέψεις τουν ω' ή τρυφερότης τουν ήδη μορφάζονται ω' ένων θ' αγαπών, δεν θέν στενοχωρεύεται.

—Δέν σε καταλαβανούμε, τού είταν. "Εξήγησε μας το καλότερα.

—Μό είνε πολύ άπλη. "Ενας άνδρας, διτάν άγαπατει, συγκεντρώνει τίς σκέψεις του καὶ τά ολοθυματά σου ήδη μόνο πρόσωπο. Αρχικές λοιπόν νά βασανίζεται, νά ιστοφέρη, νά κάνει τόν θντον του καὶ νά γίνεται δυστυλισμένος. "Αν διως έχη δινο φίλες, τά πρόγραμα παύει είνε πολύ δια-

φροετικά. Παίνε ή λατρεία τού εμαναδούσων προσώπουν ω' δέρως μεταβάλλεται σε μιά τρυφερή φιλία, πουν άσφαλως είνε προτυπότερη. Αύτο διέτραπον νά τό έβαριμόστο, γιά νά γλυτώστα όπο τό καθημερινό μαρτύριο μουν.

—Ποτε σ' άλληστα ήπορεσε, καιμένε Στάν ; τόν φωτούσαν κορούτεται.

Ο Σμιθ άναγκασταν πάλι νά συμβαφευθή και νά συνέλθη. Άλλοιμονο... τού... Κανεις δέν ήφεις πότα βράδυ είλε μενεί αργάστη μετά πόσες φορές δέν σκεπθηκε ήτη έπιτελους ίχε βρή η γυναίκα πουν άνειγενόταν. Μά δέν άργονται μάτα καὶ μετά ή σκέψεις τουν ω' ή αγόνια του πηγαίναν χαμένες. Δέν είλε θηνει άσωμη ή δρα στην προστιθή γυναίκας. Κι' έξαπολουθούσε νά υποφέρη γιά τίς περαστικές γυναίκες και γιά τά άνωμα πορτίστα με τά έξαρστα μάτα και τά χρωτά σειρά. Μ' άρινθας έπειτη τήν έποχη που ή προστάσιμη δινο γυναίκες, έμπλεξε τόσο δάσημη με μιά, ώστε σήμερα ό στυχος Στάν βρισκόταν κλειστός στού : Ακούστε αυτή την τραγική περιπέτεια :

Ο Στάν είλε μεγάλη άδυναμία στις ξανθές γυναίκες. Αύτο τό καρπά μετά παλάντην την γογνή. Ότο δρόμο, διτάν συναντούσε μιά τέτοια γυναίκα, την κυττότης τόσο έπιμονα, ώστε έτεινη κοκκίνιζες άπο τή στενογόμα της. Ετοι άρχιζε πάτα κάθε ειλικρίνιο του. Θύμορος όποτες από έπεινή τη σπηλιά νά επιμένει, νά γίνει η σκά μαζ γυναίκες, μέχρις ότουν νηστη γνωστή. Είλε άλλωστε μάλι τά προσόντα νά άρεση. Τό μόνο ελέπτεονά του διμος ήταν ότι είλε καρδά. Κι' αντό τόν έκανε νά υποφέρει.

—Στάν, τόν φωτούσαν οι φίλων του, γιατί άπογοντειν σαύ τόσο γαργορα από τίς γυναίκες ;

—Γιατί άλεις τους σκέφτονται τά ίδια πράγματα και θηνόντων πάντα μόλις καταλάβουν ότι δέν έχουν δικρά. "Υστερό" από τήν τρόπη συνέντευξη, άρχιζον νά γίνονται άντυποφορες :

—Κι' ο άγιος Στάν, βινθύζοντας πάνα στις μωτικες σκέψεις τουν. Κι' ουσιως, ίδεις άσωμη καταλάβεις ότι γι' αυτό τό λόρο ήσταν άξιολάτευτες τή γυναίκες. Γιατί, πολύ άσωμη κανένας τίς γνωρίστη και γι' άπογοντειν, φροντίζουν νά βροῦν κατόπιν και νά γίνουν μαζ του.

Μιά μέρα, λατέν, στό μέγαρο ένων φίλων τουν, δ' Στάν, έκανε τήν πό μορφα συνάντηση τής ζωής τουν. Γνώρασε ένα τόρμαντον κορτέα, μωρούρο, καρπούμενο κι' επειθωτικά έκανεν. Ό Ντονγκάκης Γράντον, διφλώς τουν, τόν συνέπτεις στήν Έπο Κόρτνερ μ' αντά τά λόρια:

—Ο φίλος μου Στάν, Σμιθ, πρωταθλήτης του ράγκμπι,

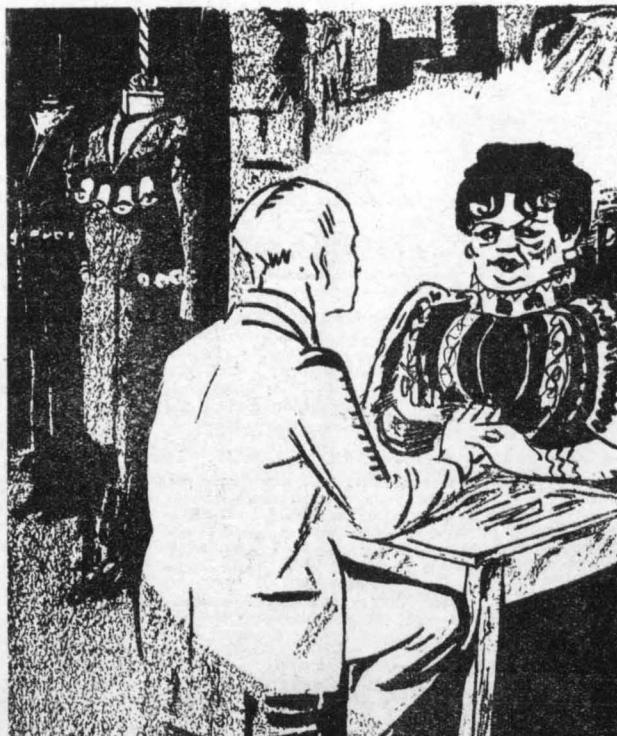
—Η μις Κόρτνερ τόν έσπεις με δύναμα τό χέρι και μέ τόσην είλικρινια, διτάν έπιμονα πάντα μέσα στήν καρδά τουν. Αντό έχειν ! Ο Στάν, ήταν πάλι έρωτεντος ! Ότην έρα έκανε ποντά τής, συνητούσε και άσωμη μεζην τής και τέλος τήν παρέστησε σε μιά γονιά τού σαλονιού γιά νά τήν έξουλογητή τόν δροτά τουν. Απογοντειν... Ή μις Κόρτνερ έσπειας σ' ένα ήπιορδο γέλιο και τόν παρεκάλεσε :

—Έδειτε, καλάστε τή φιλία μας μ' αντά τά τόσο κονιά λόρια. Διηγήστε μου καλύτερα κανενας τήν οικογένειαν στό ράγκμπι.

—Ο Στάν καταρύταν τήν δινο ποι ήγειρε προταθλήτης αβοτού του σπόρο. Μοτόστο ξανανοτήσεις τήν περιφέρεια της, τής διηγήστρες τίς πό ένδιαμερίσμενος συναντήσεις του και κατάπιν τήν δάφης νά φύγη άπογοντεινός. 'Άλλοιμονο ! ' Ή μις Έπο ήταν τό πο θετικό και τό πο σοβαρό κορτίστα πάλι είλε γνωρίστη στή ζωή τουν. Ήταν μα ίδανη σύνηγος και μά έπειροχή φίλη.

—Όταν τήν άλλη μέρα μη συντροφιά τόπο ράντος γιά τίς καινούργιες κατακτήσεις τουν, δ' Στάν, άπεινες νά αιώνη γιά τήν ιστοφέρη, νά έσσαζε ω' αντήν μαζ μ' δινες τής επωλεύεται.

(Η συνέχεια είτε τήν σελ. 1-δα 703)

Αναγκάστηκε νά καταφύγη και στίς μάγισσες...

Η ΜΙΚΡΗ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 697)

λά τό καπέλλο ; Πού τό βρήκες ; ..

—Τί λέσ, μπαταπά ; Εκανε ή νέα εβδύμα. Πώς ήταν δυνατόν νά ράψω μόνη μου τέτοιο φόρμα! Άστειεύσαι βέβαια! "Όχι, όχι, είναι δώρο. Πιστεύω πώς μου τά έστειλε ή "Ιζαμπελ Ντάουνιγκ. Φάίνεται κατάλαβε πόσο έπιθυμόδοσα νά φέρεσσα κι' έγω μιά δύμορφη τουαλέττα και γι' αυτό μου έκανε αύτή την έκπληξη.

—Είνε μεγάλη καλωσόνη έκ μέρους της, κόρη μου, και πρέπει νά την εδχαριστήσης πολύ.

—Φουσιά! Μονάχα τα παπούτσια μου.. Δὲν είνε κατάλληλα, μπαταπά..

—Χι! Δὲν ταυριάζουν βέβαια μέταξωτές κάλτοες. Πρέπει νά πάς ν' άγοράσης δμέως ένα ζευγάρι γοθάκια καί μέ ψηλό τακούνι μάλιστα. Ή χρυσαλλίδα βλέπω, έγινε ώραια πεταλούδα!.. Κι' έγω που σε νόμιζα αόκμα ένα μικρό κοριτσάκι, πρόσθεσε δ πάστωρ μέ στοργή.

Στίς τρεῖς έκεινο τό δάπτογεμα, ή μεγάλες σάλλες τού προξειδού, δή κήπος κι' ή βεράντες ήσαν γεμάτες κόσμο. 'Ο πρόξενος δεχόταν τους καλεσμένους του. 'Η κόρη του, τυμένη μέ μια θαυμασία ρός τουαλέττα, φλετάριζε μ' έναν νεαρό άξιοματικό.

Ο Γάκρου, άφου θεωρώθηκε πώς ή παραγγελία του είχε φθάσει στά χέρια της Φαίηθ, πήγε στό σπίτι τού προξειδού, κι' δηνήσιχος γύριζε δπό τη μιά αθίουσα στήν θλλή κι' δηνωρτώταν δή μις Γκέλυνορ πάρ έρχοταν. "Ολα τα μέλη της δηποστολής είχαν φθάσει καί μονάχα δέ γέρο-Γκέλυνορ κ' ή κόρη του δέν είχαν φανή διδύμα. "Έξαφνα δμος τους είδε! "Η νέα στάθηκε μιά στηγή δειλά, κοντά στόν πατέρα της. Τό πρόσωπο της έλαμπε από χαρά, τά μάγουλά της είχαν πάρει ένα βαθύτερο χρώμα, κι' ήταν τόσο χαριτωμένη, ώστε δ Γκάρου στάθηκε έκπτωτικό καί την κόπταζε.

Τριγύρω του οπούτε τά επανεικατά λόγια τα καλεσμένουν καί τους άξιοματικούς, οι δποίοι ρωτούσαν ποιά δήταν ή χαριτωμένη αύτη νέα καί ζητούσαν νά τους τη συστήσουν.

"Η δεξιότας είχε μεγάλη έπιτυχια κι' ήταν καλεσμένοι έφαγαν καί διασκέδασαν δς τό βράδυ. "Ολοι έμειναν κατάπληκτοι μέ τή χάρι καί την δμωρφιά της Φαίηθ. 'Ο Γάκρου χόρεψε δηποστολήμενός της, με τό συναλθήμα πάω ήταν δική του, πάς δικαιοματικών τού δήμητρα. "Η Ιζαμπελ τή χαρέπτησ ψυχρά στήν άρχη καί κατόπιν δέν μιλήσε πάω δηλη τή θαυμεία. 'Η Φαίηθ δμος δηνόπτη κύτταζε μ' εύγνωμοισύνη τήν νέα, την δποία θεωρούσε φίλη της, κι' ήταν δηνυόδοντα νά βρή την εδ-καιρία νά τήν εδχαριστήσει. Διδ-τρεψε φρέσ, δ Γκάρου είδε τό βλέμμα τής Ιζαμπελ, καρφωμένο μέ κακία μπάνω στή μικρή Φαίηθ καί κρυφό χαμογελόδεσ.

Τέλος ένας θανάτου οι καλεσμένοι, δρχισαν νά φεύγουν. Τό πολεμικό θά έφευγε τά μεσανήτα. 'Ο Γάκρου είχε μείνει τελευταίος καί στεκόταν στά σκοτεινά, πίσα δπό τό παράδυρο τού γραφείου. Ξαφνικά είδε τή Φαίηθ, ή δποία, ένων είχε φύγει προτήτερα με τόν πατέρα της. έπετρεφε τώρα καί τρέχοντας δνέστιν τά σκαλαπτά τής δερπάτας.

—Ο, "Ιζαμπελ, είπε ή μικρή "Επρεπε νά επιστρέψω γιά νά σ' εδχαριστήσω... .

—Νά μ' εδχαριστήσεις, γιά τί πράγμα; ρώτησε μέ παγερό ζφος.

—Μά, "Ιζαμπελ, δέν καταλαθάνεις, γιά τό.. .

Ο Γάκρου, καθώς κόπταζε κρυμμένος στό σκοτάδι, δηπελήθη δηλη τήν κακία πού περιέλιγε τά λόγια καί τά βλέμμα τής Ιζαμπελ. "Ηέρεις ή νέα είχε καταλάβει δτι αύτος είχε στείλει τήν τουαλέττα τής Φαίηθ καί φοβόταν πώς μ' ένα λόγο της θά πίκρωντε τήν δάκτιλη μικρούλα καί θή τής χαλ-πού δηλη τή χαρά της. Γιά νά μποτίσει αύτος πού φθαρτάν, σκέφθηκε νά δπένει. "Απλώς τότε τό γέρι του κι' δηνόπτησηρίσε ένα μηδόλιο βάρο μέ λουλούδια. 'Η δυδ νέες τρόμαξαν κι' δμέως δ Γκάρου βγήκε στή βεράντα.

—Αποτύπω μιά γιά τή ζημιά πού έκαναν, "Ιζαμπελ, είπε δ νέος. —Θερρόδοσ πώς είνεις φύνει! Δημάστης ή νέα μέ δηνησο-σκεια γιατι τώρα δέν θά τολμούσε νά έκφράση τήν κακία της, μπροστά του.

—Τώρας έδα, έτοιμαζωνταν νά φύγω.. 'Η δεξιότας ήταν θαυμασία, δέν βρίσκετε, μις Γκέλυνορ, πρόπτες δ νέος.

—Ω, ήταν τόσο, τόσο ώσια! ωνάδεις ή Φαίηθ μ' δηνθουσια-σμό. Ποτέ δς τώρα στή ζωή μου δέν εδνασιστήκατο πολύ.

—Αν μου δέ έπιπτετε θά σας, σωνδεύω δς τό σπίτι σας, γιατι είνε δρογά, είπε δ Γκάρου κι' δμέως καληνχήτησε τήν Ιζαμπελ κι' δημάστηκαν εύτε τή Φαίηθ.

Οι διη νέου κουβεντιάτων εδθύμια, σήν δυδ καλοί φλοιοί καί δταν έθισσαν στήν δηκραβούλασσά, κάθησαν λιγο κάτω δπό τους κοκοφόινικας κι' δένος είπε:

—Φαίηθ, θέλω νά σού μιλήσω, μά δέν έρωα τή λόγια ποέπτει νά μεταχειρισθώ γιά νά σού έκφραστη τήν δηγάπη μου, Φθεού-μα μήπως δέν βρδ τά κατάλληλα λόγια γιά νά μιλήσω σε μια

Η "ΜΟΙΡΑΙΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 664)

"Οχι, αντή τήν πρωόρες γιαγγυναίκα του. Κι' είχε, μάλιστα, τήν τόλμη νά τής τό προτείνη. Ή μις Κόρτνερ τόν καττα-θειας καί τον, χωρίς νά διστάση :

—Καταλαβαίνω τό σπασό σας, μά δέν θά σας ήθελα για σιδηνό μου. "Εσείς είλαστε πλασμένος γιά μά έλευθερη ζωήν. "Έχετε τόσες κατα-κτησίες! "Έπειτα, είμαι βέβαια δην δέν ματορούσατε νά γίνετε ένας πατέρες κι' δημωρισμένος σύντροφος. Και φυσικά δέν θέλω νά γίνω δημοτικός σας. Μέ σηγκραφείτε πού σας παραμίνω, διλλά δέν έχω συηρήσει νά ξω μ' ανταπάστης..

—Κι' από τότε η "Επι Κόρτνερ κράτησε τό λόγο της. 'Ο Στάνλι μάτακο προστάθηκε νά καταπάτην καί στής τρωματικές μάρμασσες, γιά νά τού έδωσαν τή σιδηνούλη τους. "Ολες τους διως τόσες σημαντικές νά δημήσησεν τήν αφήση αύτη τήν πρωτεύεια, δην ήθελε τή ζωή του. Κάποια μάλιστα είχε τό δέρρος νά τού δημήσησε δην θά έχασε τό λογικό του. Και μήπως δέν ήταν άλητης;

—Διη ή ξανθή κι' δημοφη μίς "Επι Κόρτνερ τήν είχε άναστατώσει. Είχε χάσει τόν δινού του, στενοχωρίσαντας, δέν τόν ένδειρε πειά καμία γυναίκα καί μάλιστα ή μίς Κόρτνερ ήταν ή μοναδική σημένη. Οι φίλοι του για πάρων φορά φοδνόσανταν τόν πόνο του καί δέν τόν πλέονταν πού τόν έδωσαν νά είνε καί πάλι έφευγμένος. Προσανθήσαν μάλιστα νά τόν παρηγορήσουν, μά δέν τό καταφέραν. 'Ο Στάνλι Σμιθ είχε πληγωθηκε πάρων μέ την καρδιά του. Καί γιά νά γίνη άσων πότι τρωματικό του, ή Μόρδα τού έδωσε δάσμη δην ή πανταδό κατηγόρημα. Μια μέρα έμασε δην ή "Επι Κόρτνερ είχε δημωρισμένη με κάποιο βιωτήκαν. Ο Στάνλι στήν αρχή νόμισε δην θά πέθανε από τήν στενοχωρία του. "Επειτα θυδίστησε σε μά παθολογική μελαγχία καί τέλος τόρελληκαν. "Επι ο Στάνλι Σμιθ πλήρωσε πούλων σημάντικα καί μοναδικά δράστη τής ζωής του, τόν διότι ήταν δημόσιος γνω-ρίζοντας ένα σωρό γυναίκες. "Η "Επι Κόρτνερ ήταν ή μόνη γυναίκα που είχε άγαπητο πραγματικά. Μά απότελος δ φλογερός έρχος τού ήταν δημοτικός, διατηρούσε μάλιστα στήν πρωτότονο, είχε πληγωτής καί ήταν δημοφη μέ την πρωτότονη γυναίκα που είχε γνωρίσει, είχε πληγωτή καί τόν είχε πάρει τό λογικό του. "Ηταν ή εμπορία γυναίκας τού Στάνλι Σμιθ..

TΖΩΝ ΧΑΡΜΠΟΥΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 679)

τήν κάνη τού περιστρόπου πάνω στή φλάκα καί έρει δχρτά κι' διδεισας δλες τής σφάρες. Τά χόρτα τότε πήραν φωτιά καί σε λγο ή πυρκαϊα δηλώθηκε τριγύρω με τόν ίδιο θόρυβο πού έ-καναν τά κόκκινα μυρμηγάκια.

—Επειτα έπερε κοντά στό λάκκο κι' έδωσε τό χέρι του στήν δρυχιόλακα.

—Εμπρός, Μορέν! τού φώναξε. Κράτα γερά!..

—Καί τότε τρέθηκε έξω από τό λάκκο.

—Σ' εύχαριποι! τού είπε δ Μορέν.

—Πάρε τό πιστόλι σου.. έκανε τότε δ κατάδικος. Είνε ή-δειο. Μά μπορείς νά τό δαναγεμίσης.

—Δέν μοι χρειάζεται πειά!.. τού δημάνησε δ δαχγιφύλακας. Ιαί τώρα, δρόμοι!..

—Κοι! ξαναγύρισαν κ' ου δυδ στά κατέργα.

—Ο Μορέν, στήν, στήν έκθεσι του, έκθεισε τόν ήρωηπο μα-στρά στό διευθυτή του, τού είπε:

—Μού έσωσε τή ζωή, ή Μοράν. Κι' δωτόσι μπορούσε νά φύ-γη...

—Έκεινος, κάλεσε τό Μοράν καί τού έσφιξε τό χέρι.

—Θά ζητήσω νά σου δοθή χάρις.. τού ύποσχέθηκε.

—Κ' χάρις δθήκεις στ' δλήθηκα στόν Εδμόνδο Μοράν. Μπτερ' δέν ήταν μήπην.

μικρή ιεραπότελο..

—Ω, ψιθύρισε ή νέα κοκκινίζοντας, μά δέν φαντάζομαι νά διαφέρω απ' δλες τής δλλες γυναίκες!

—Έχεις δικό, δημπτημένη μου, είπε δ νέος εδθύμα, κι' δμέως τήν πήρε στήν δηκαλία του καί τή φλήση, χωρίς έκεινη νά διαμαρτυρηθή.

Κατόπιν, δ Γκάρου δμολόγησε πώς αύτός τής είχε στείλει τήν τουαλέττα πού φορούσε καί ταπεινά τής ζητησε συγγάρωμη γιά δημόρος του. 'Η Φαίηθ, φυσικά, δηρόρησε. Νόμιζε, είπε, πώς ή "Ιζαμπελ τής τήν είχε στείλει καί τον ρώτησε, γιατι τό έκανε αύτό;

—Πρόγραμτι, ή "Ιζαμπελ μισ έδωσε αύτή τήν ίδεια, είπε δ νέος. "Επιθωμόσα πούλων νά σέ ίδει μά πασαλέτα, πού νά ταξιρίζη στήν δημωριά σου. Κι' δταν σε είδα απόψε, πώς σ' δημπτημένης δην ή πούρησε τήν πρώτη στηγάπη πούδη;

—Ω, Γκάρου, ψιθύρισε ή νέα, ένω τόν δηγκάλια τρυφερά. Είμαι τόσο, τόσο εδυνήχις, ήταν λαμπτρά ή σκέψις σου!